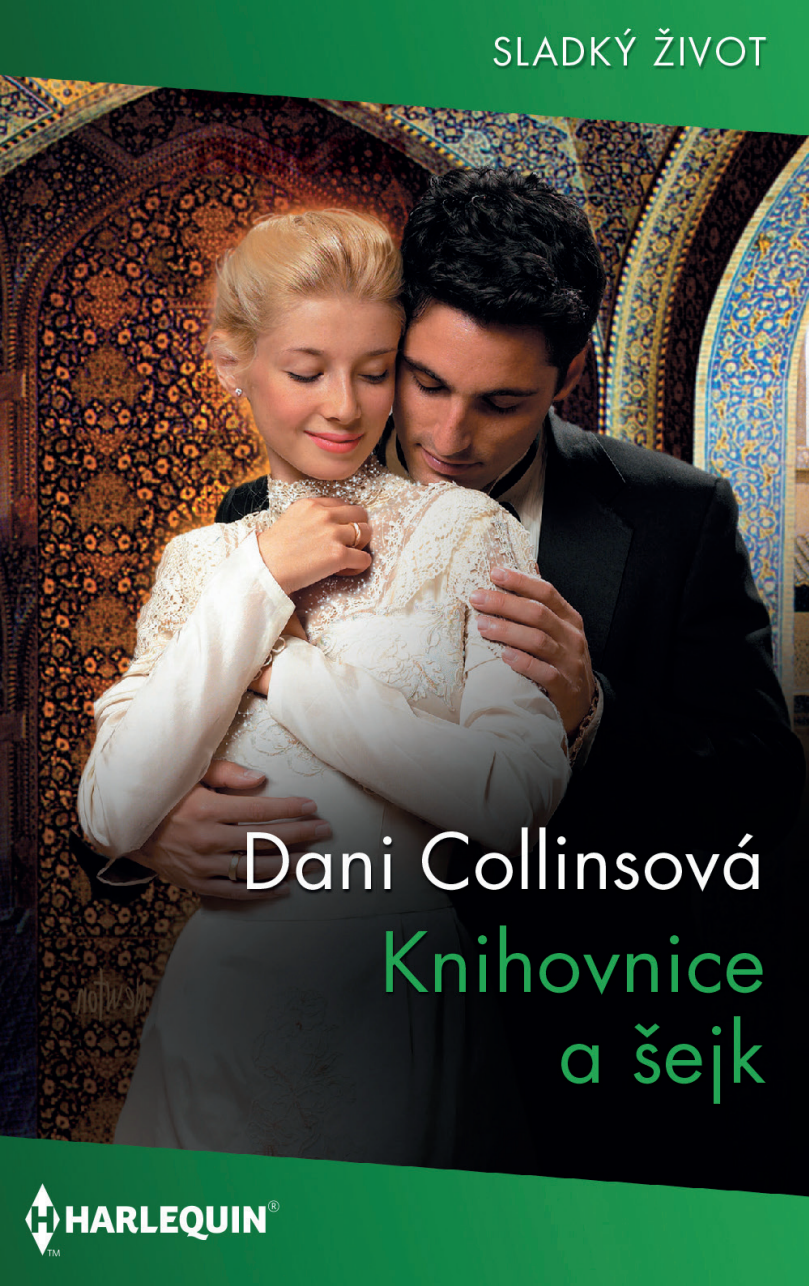

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a traditional Middle Eastern setting. The woman is wearing a white lace dress and the man is wearing a dark suit. They are standing in front of a wall with intricate, colorful patterns.

Dani Collinsová
Knihovnice
a šejk

DANI COLLINSOVÁ

KNIHOVNICE A ŠEJK

PŘEKLAD

IVANA VLADYKOVÁ

Milá čtenářko,

tento měsíc si zase budeme hrát na svět plný neexistujících zemí. A nejenom se nacházejících na různých koncích zemského glóbu, ale ztracených tak trochu i v čase.

Když jsem si totiž začal číst příběh pojmenovaný Ukradená princezna od Millie Adamsové, odehrávající se v Monte Blanku, což kdybyste nevěděla, je neuvěřitelně bohatý stát kdesi v Pyrenejích mezi Francií a Španělskem, měl jsem pocit, že některé z postav jsou mně důvěrně známé. A pak jsem si to uvědomil! Violetina sestra Minerva byla přece hlavní hrdinkou příběhu nazvaného Co se takhle vzít?, který jste si mohla přečíst v červnu minulého roku. A Millie Adamsová napsala knihu i o Javierově bratrovi Matteovi (Bez tebe jsem ztracen), kterou si budete moci přečíst v červnu tohoto roku.

Ještě dobrodružnější je to ale v příběhu s názvem Knihovnice a šejk. Ten se odehrává v exotickém Báákí, ale setkáte se tam i s Galilou, královnou Zyrie, o níž jste si mohla číst v knize Šejkova nevěsta v květnu 2020, a s Fern, královnou z Amary (Hříšná oáza, srpen 2016). A to i o Angelique, královně ze Zamairu, Dani Collinsová román napsala, česky zatím ale nevyšel. A jestli se Hannah stane královnou Báákí? Hádejte!

No a do třetice. Osudy Amíra a Džóháry z knihy Romeo a Julie z pouště jsou zasazeny do krvavé historie sto let trvajících konfliktu jejich zemí – Íškány a Takúlu. O těch jste určitě taky ještě nikdy neslyšela.

A hádejte ještě jednou: co definitivně válku mezi těmito zeměmi ukončí?

*S láskou
Váš Harlequin*

Dani Collinsová

KNIHOVNICE A ŠEJK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Innocent in the Sheikh's Palace

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Ivana Vladyková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7802-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7803-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7804-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Přiznejme si to: Řídit auto v New Yorku bylo ještě horší než přes něj jet metrem. A to dokonce i v neděli. Ale Hannah Meaksová neměla moc na výběr. Přijela rovnou z víkendového výzkumného výletu na severu USA a klinika trvala na tom, aby dorazila na desátou. Dokonce jí nabídli, že pokud by nebyla schopná se tam dopravit po vlastní ose, pošlou pro ni vůz. Měla také příslibené stání na soukromém parkovišti a dostala zvláštní kód, aby si k němu otevřela bránu. Nebyla to žádná výhra, když stejně musela ven. Dnes bylo přesně takové počasí, které by její matka označila za „skvělé, pokud jsi kachna“. Ale ani kachny nejsou tak hloupé, aby se v tomhle počasí potulovaly po venku. Ona ano.

Hannah si nedokázala představit, co může být tak neodkladného. Všechny splátky platila na čas a průběh jejího těhotenství byl také bez šokbrtnutí. Tedy se šokbrtnutími na straně dítěte, ale byla ujištěna, že škytavka plodu je také normální. Zadala kód a ruka jí téměř umrzla. Když vjížděla na skoro opuštěné parkoviště, déšť přešel v mrznoucí plískanici, která jí ulpívala na stěračích. Cesta k jejímu baráčku bude ještě horší a bude potřebovat hodně štěstí, aby našla parkování v okruhu šesti bloků. Možná by jí mohli dovolit ponechat zde auto přes noc. Ale ani dostat se ke stanici metra nebude žádná hračka. Povzdechla si a pečlivě nasměrovala předek auta k parkovacímu místu napravo od schodů před vstupem.

Ve chvíli, kdy dupla na brzdu, přešla zadní kola sedanu do smyku a vůz se zastavil v poloze přes dvě parkovací stání. Nenamáhala se přeparkovat. Upřímně, stejně potřebovala nějaké místo navíc, aby mohla otevřít dveře auta dokořán. Kvůli svému břichu seděla tak daleko od volantu, že nohama sotva dosáhla na pedály.

Když kontrolovala svůj odraz ve skle, znovu si povzdechla. Mejkap nosila jen zřídkakdy. A než bude moct vyměnit svá fixní rovnátka pro dospělé za snímání, potrvá to ještě pár měsíců. Proč si jen myslela, že ten chlapecký sestřih je dobrý nápad? Vlasy měla dost vlnité, takže se jí v konečcích stáčely směrem vzhůru – obzvláště v místech, kde se potkávaly s obroučkami brýlí. Bez ohledu na to, jak moc se je vpředu snažila uhladit, se jí ofina neustále kroutila. Vypadala jako šestiletka, která se sama ostříhala zahradnickými nůžkami a pak si posadila na nos dědečkovy brýle s kostěnými obroučkami.

Narazila si klobouk, natáhla rukavice, zapnula si kabát a mobil a klíče vhodila do tašky. Okénka se začala zamlžovat, a když se pokusila otevřít dveře, zjistila, že – to jako vážně? – přimrzly. No, a co teď? Založila v tašce po mobilu, aby si zavolala někoho z kliniky na pomoc. V tu chvíli však zaparkovalo o pár míst vedle SUV. Z místa spolujezdce vystoupil muž a vystřelil deštník. Pak otevřel zadní dveře jinému muži. Dveře se zabouchly a muži chvátali na kliniku. Probrala se a opakovaně zmáčkla klakson. Pak prstem pisklavě vykroužila otvor na zamlženém skle bočního okénka.

„Pomoc! Pardon! Můžete mi, prosím, pomoci?“

Uslyšela, že jeden z nich položil otázku v jazyce, který byl asi arabština. Na sobě měli vlněné svrchníky, ale na hlavách neměli nic. Jejich pleť však byla tmavá, byli černovlasí a měli nakrátko střižené bradky.

„Potřebuji pomoci!“ křičela hlasitěji, zatímco tam stáli. „Mám přimrzlé dveře.“

A už deset minut potřebuji na záchod. Panikařím, pánové.

Ten s deštníkem něco zabručel, ale ten druhý si ho netrpělivě vzal. Stejně byl k ničemu. Poryv větru hnal krystalky ze stran a otočil mu deštník naruby. Vrátil deštník tomu prvnímu a přišel, aby se na ni podíval tím malým kolečkem, které se jí povedlo vykroužit na skle.

Srdce jí překvapením, splašením a strachem poskočilo. Možná i zábleskem touhy? Přes své zamračení byl rozmazané zosobnění vysokého, uhrančivého a hezkého třicátníka. Kabát se mu porozevřel a odhalil tmavě modrý oblek šitý na míru – což pravděpodobně i byl. Klinika se starala o extrémně bohaté. Ona byla spíše charitativní případ postavený na známostech poté, co prokázala laskavost ženě vrchního správce.

„Co to křičíte?“ ptal se.

„Mám přimrzlé dveře. Jsem tu zavřená!“ Zkusila otevírání a vrazila do dveří ramenem, aby to prokázala. Zamračil se a zkusil to sám. Pak obešel auto a zkusil všechny dveře s takovou silou, že to auto rozkolébal. Neotevřely se žádné.

Řekl něco muži, který se pokoušel opravit deštík. Vrátil se k ní ten první a ptal se jí okénkem: „Jste si jistá, že nejste zamčená?“ Z SUV se současně vynořil třetí muž. *Ach, bože.* V tu chvíli se jí chtělo umřít. Zmáčkla tlačítko a uslyšela zvuk odemknutí. Její rádoby rytíř trhnutím otevřel dveře a vpustil ledový poryv – a stejný byl jeho hromový výraz tváře.

„Moc se omlouvám.“ Slyšel někdy vůbec o těhotenském mozku? „Zapomněla jsem, že jsem se zamkla, když jsem vjela do města. Nikdy nevíte, kdo vám na semaforech skočí do auta, aby vás okradl, víte?“

Nevěděl. Přinutil by zloděje aut jenom svým vzhledem, aby se vůbec nedíval jeho směrem. Zíral na ni s podrážděným znechucením a vítr se mu pokoušel rozcuchat husté krátké vlasy. Pošetilý vítr. Nic ho

nerozcuchá. Nabídl jí ruku, a když se otočila, aby mohla položit nohy na zem, zavadil pohledem o její břicho.

„Já to zvládnou,“ lhala. Ještě směšněji se cítila, když se pokoušela nahodit tašku na rameno a pátrala, kde se může pevně chytit. Parkoviště bylo jako kluziště.

„Opravdu?“ zeptal se jí se sarkasmem. „Podejte mi ruku. Nechci být zodpovědný za to, že žena ve vašem stavu uklouzne a upadne.“

„Děkuji.“ Neochotně ji přijala a srdce jí poskočilo znovu – tentokrát ostřeji a s mnohem znatelnějším lupnutím, když se usadilo zpátky v hrudníku. Čekala, že jeho dlaň bude jemná, ale byla mozolnatá a jeho úchop byl neuvěřitelně pevný. Cítila se vedle něj ultrážensky, přestože se zvedala s grácií hrošíka. Zkusila se nervózně pousmát, ale nic nebylo vzdálenějšího jeho jedinému záměru – dostat ji na kliniku a z dosahu jeho nerozcuchaných vlasů. Všichni tři muži byli snědí a hezcí, měli drahé kabáty a kamenné výrazy. Ale vypadalo to, že ten, který jí pomohl, jim velí. Zatímco ji držel za ruku, ti zbylí se snažili se zaměstnat. Ten s deštníkem spěchal, aby za ní zavřel dveře a podepřel ji za opačný loket. Třetí běžel dopředu, aby se otevřely automatické dveře, zatímco Hannah kolébala po kluzkém chodníku a vzhůru po sněhem pokrytých schodech.

„Je to od vás velmi milé, děkuji,“ řekla a uchopila pevné ramě svého zachránce. Nosič deštníku šel za nimi a opravdu se snažil udržet deštník nad svým společníkem. Bylo to však nesmyslné. Všichni byli promočení a její temný rytíř ve vlněném brnění spustil znovu netrpělivě arabsky, aby ho setřásl.

Prošli prvními dveřmi. S úlevou si oddechla, když si všichni otřeli nohy o rohožku. Chvatně prošla druhými dveřmi, minula pult recepční, vyhrkla „Hannah Meaksová“, a zamířila přímo na toalety, které navštívila při své předchozí návštěvě zde. O pár minut později a ve značně větší pohodě se opět pokusila udělat

něco se svým odrazem v zrcadle. Byl to ztracený případ. Vlasy měla od klobouku nabitě statickou elektřinou. Jemné hnědé pramínky trčely vzhůru a vytvářely jí kolem tváře s červeným nosem efekt svatozáře. Snad se nepotká se svým zachráncem v čekárně. Pokud ano, mohla by urovnat situaci tím, že přijme jakýkoliv urgentní výzkumný projekt, který by mohl mít. Mimo její placenou pozici knihovnice na univerzitě to byla v podstatě jediná její schopnost, kterou se dalo něco vydělat. Hodilo se to však, když tu byla na stáži. Kdo je ale její zachránce? A kdo byli ti dva s ním? Vypadalo to na dva jeho bodyguardy. Vzhledem k tomu, jak bohatě vypadal, by sedělo, že potřebuje ochranku. Proč však přišel na kliniku asistované reprodukce bez partnerky? Aby jim něco daroval? Zasmála se pod rukou vlastnímu dvojsmyslu a rozhodla se utnout spekulace o něm, jelikož on na ni pravděpodobně už zapomněl. Byla naprosto zapomenutelná. Naposledy jí to připomnělo loňské setkání, když vrazila do muže, se kterým přišla o panenství v prvním ročníku na vysoké. Tupě na ni zíral zcela vyvedený z míry tím, že ho pozdravila jménem. Ponížena se z toho vyvlekla lhaním. Řekla, že se potkali na akci fakulty.

Nevšímalá si pálení, které pocítila někde v srdci, a popotáhla si tlustý hnědý svetr níž přes břicho, jako by tím mohla něco změnit. Pletenina vystřelila zpátky vzhůru a odhalila hladkou černou košilku, kterou nosila zastrčenou pod pružný lem těhotenských džínů. Jak nóbl. Hannah nebyla jedna z těch žen, které v těhotenství rozkvetly a vypadaly, jako by měly za pasem meloun. Ne. Její břicho bylo jako jeden z těch míčů na jógu, na kterých sedávali její kolegové za stolem. Zadek měl rozměry nákladáku, zatímco prsa jí poporostla sotva o jednu velikost. Její postava byla přesným opakem tvaru osmičky – byla vejcem. Pořád měla na sobě vycházkové boty. Než se vrátila do města, byla navštívit matčin hrob. Boty, které se hodily

na procházku hřbitovem, kde si pročetla náhrobky, jí nepropůjčovaly ani eleganci ani lepší vystupování. Babička by řekla: *Je to holka. Holky kradou maminkám krásu.*

Hannah si povzdechla, protože babička už se se svým právnoučetem nepotká. Ale pochybovala, že by babička schvalovala její metodu řešení. V pětadvaceti letech přestala Hannah čekat na prince na bílém koni. Nikdy neměla tolik krásy, aby o ni mohla být okradena. Kluci byli krutí a muži na ni zapomínali. Dokonce i ženy ji přehlížely natolik, že se nikdy nezeptaly: *Mohu vám pomoci najít správnou velikost?*

Hannah zosobňovala klasické klišé – neprovdanou knihovnici. Nedávno ale vzala budoucnost do svých rukou. Vždycky věděla, že chce rodinu. Byla si jista, že dítěti bude jedno, že má křivé zuby, je pihovatá, má pár kilo navíc a sklon se pylovou sezonou prosmrkávat. Nebude lehké být svobodnou matkou, ale bude to lehčí než být sama. Poprvé ve svém životě se dívala do budoucnosti s optimismem. Natěšená a sebejistá. Nedovolí nikomu, aby ji kvůli jejímu vzhledu znejistil – ani sama sobě. Přestala si dělat starosti s odrazem v zrcadle a opustila toalety. Sestra za pultem na ni už čekala.

Korunní prince Báákí, šejk Akín bin Rádžú bin Dagár Al-Sarráf, se pokoušel nepouštět si do hlavy nemyslitelné věci. Nevedl by však armádu své země tak úspěšně, kdyby přehlížel důkazy, které před ním vyvstávaly. Ve skutečnosti byla jeho břitká inteligence a schopnost rozeznat a zabránit malým konfliktům dřív, než přerostou ve válku, jednou z jeho největších předností. Fakta, která shromažďoval posledních pár dní, předpovídala pouze jediný katastrofální výsledek. Okolnosti byly tak hrůzné, že pátral po jakémkoliv jiném vysvětlení. Podvědomě však věděl, že marní čas i své precizní rozumové schopnosti. Vzorek spermatu

se ztratil. Naléhavá schůzka s vrchním úředníkem kliniky ho odvedla z pokoje jeho nemocného otce. Zdravotní sestra trvala na tom, že musejí počkat, až se znovu objeví žena v pokročilé fázi těhotenství, jež se jim právě batolila vstříc, než je *oba* uvede na schůzku. Jak bizarní žena. Závažnost situace, které čelili, jí byla zcela lhostejná. Vesele blýskla ústy plnými kovu a řekla: „Ještě jednou děkuji za vaši asistenci.“

Jeho bodyguardy předtím zalarmovalo její zatroubení a žádost o pomoc. Ale Akín instinktivně věděl, co ho čeká, jakmile pohlédl na osamělou ženu přijíždějící na schůzku v den, kdy byla klinika obvykle opuštěná. Nebyla to sice *salva* výstřelů, ale následujících pár minut by mohlo v jeho životě nadělat pár děr. Věděl to. Ani druhý dojem z ní nebyl o mnoho lepší než ten první. Měla kabát přes ruku, ale díky pokročilému těhotenství byla stále velmi rozměrná. Tím že si sundala klobouk, odhalila velmi asymetrický punkový účes, který jí opravdu nelichotil. Měla okrouhlou tvář bez líčení a oči se za brýlemi s tmavými obroučkami měnily v korálky myší hnědi. Rty měla sevřené do sebevědomé linky. Představoval si, že to si osvojila ze zvyku schovávat své zuby.

„Ahoj, Hannah.“ Když se sestra otočila k němu, úsměv jí ochabl. „Doktor Peters vás teď přijme.“

Když kolem něj Hannah vpochozovala dovnitř, věnovala Akínovi další bezděčný úsměv. Akín si to sice vůbec nechtěl připustit, ale neodradilo ho to od toho, aby podnikl veškerá předběžná opatření. Vyslal směrem k Omidovi pár krátkých rozkazů. Omid přikývl a uchopil telefon.

Když za ní kráčel dolů úzkou halou, Hannah se zmateně ohlédla přes rameno a snažila se přes Akína nahlédnout do čekárny.

„Vy tady pracujete?“

„Ne,“ řekl nekompromisně.

„Tak proč...?“

„Jsme na místě.“ Sestra jednou klepla a vstoupila do kanceláře.

Doktor Peters vstal a přivítal je napjatým znepokojeným pokývnutím. Holá hlava se mu leskla potem. Rukama si nervózně urovnával klogy bílého pláště. Přistoupil k Akínovi, aby mu potřásl rukou, ale Akín ho pohybem zápěstí zastavil, čímž mu dal tiše najevo, že má přeskočit společenské formality.

„Vaše královská výsosti.“ Doktor se lehce poklonil. „Setkal jste se se slečnou Meaksovou?“

Slečna, ne paní. Malé smilování? Akínova mysl se hnala vpřed k dalšímu kroku – co bude muset udělat.

„Oficiálně ne. Hannah. A vy jste královská výsost?“ Hannažino překvapení bylo plné zmatení a její pohled přeskakoval z jednoho na druhého. Když se dveře za sestrou zaklaply, Hannah konečně začala vypadat soustředěně.

„Šejk Akín Sarráf,“ představil se a použil zjednodušenou verzi, aby lékaře ušetřil blábolení jeho plného jména. On a Hannah se začínali seznamovat důkladněji. Standardní ceremonie nejsou třeba.

„Korunní princ Báákí,“ zdůraznil Hannah lékař.

„Opravdu?“ zeptal se Akín s lehkostí, která by roztrásla generály od hlavy k patě. Doktor zbělal.

„Nechápu, proč jsme tu oba,“ řekla Hannah vyvedená z míry a obezřele pohlédla na zavřené dveře.

„Pochopíte. Posadte se,“ řekl Akín.

Doktor se posadil. Když se snažil přesunout pár složek na stole, ruce se mu třásly. Hannah uchopila opěrky křesla a posadila se do něj. Akín však zůstal stát a překřížil si ruce, jako by se chtěl zaštitit před bombami, které dopadnou v následujících vteřinách.

„Předpokládám, že jste našel ten zatoulaný vzorek,“ nadhodil.

„Jaký vzorek?“ vyhrkla Hannah a okamžitě se ohlédla, čímž prokázala, že není zcela neschopná

něco vydedukovat. Její ruce uchopily područky tak křečovitě, až jí zbělely klouby prstů. Předklonila se, jako by se chystala vyskočit.

Doktor Peters se rozechvěle nadechl a vyslal k Akínovi *hluboce* kající pohled, který jím nepohnul ani o fous. Doktor polkl.

„Abyste byla v obraze, slečno Meaksová, měl bych vám říct, že bratra šejka Akína...“

„Předchozí korunní princ,“ přerušil Akín.

„Ano. Hm... Korunní princ Eijaz byl naším klientem. Bohužel v březnu prohrál dlouhou bitvu s rakovinou. Než zahájil léčení, uschoval si u nás šest vzorků spermatu v naději, že to přežije a ožení se. Chtěl si být jist, že bude schopen zplodit dědice.“ Proč si Eijaz vybral kliniku v New Yorku, zůstávalo záhadou. Na jeho diagnózu přišli, když tu byl na návštěvě, takže to byl možná spouštěč nebo jen pohodlnost. Klinika měla skvělou reputaci, ale evidentně ne spolehlivostí.

„Je mi velmi líto vaší ztráty,“ řekla Hannah a znělo to upřímně. „Ale jsem si jista, že ta zpráva se mne netýká,“ prohlásila pevně. Odmítala očividný závěr. Vmáčkla celé tělo hluboko do křesla. Ramena měla obranně stažená, jako by se kryla před něčím, o čem tušila, že ji nevyhnutelně potká.

„Královská rodina nedávno došla k těžkému rozhodnutí, že princovi vzorky zničí. Princ Akín je,“ doktor si odkašlal „současný uznáný dědic.“ Akín po té roli nikdy netoužil – navzdory otcovým selháním a bratrovu očividnému nedostatku schopností pro vládu nad zemí. Akín se už dávno přenesl přes všechny názory ohledně vlastní „přebytečnosti“. Necítil nic než smutek a pocit, že musí převzít královské povinnosti. Začal se však připravovat na zodpovědnost. A nyní byl znovu odsunut. Ne, že by ho to páliło. Bylo to naopak všechno dost mrazivé. Syrové.

Hannah se na něj dívala podmračeně, jako by

se snažila proniknout jeho tvrdým výrazem ke zmatku, který se on zuřivě snažil ignorovat.

„Přišlo se na to, že máme v bance pouze pět princových vzorků,“ pokračoval doktor Peters. Hannah se soustředila opět na něj. V posledních minutách se z ní vytrácela barva. Olízla si rty a promluvila pečlivě posazeným hlasem ve snaze zachovat si svůj vnitřní klid.

„Žádáte mne, abych zapojila své schopnosti, a pokusila se to dohledat?“

„Prosím, slečno Meaksová. Teď žerty stranou. Tohle je opravdu vážná záležitost.“ Lékař střelil po Akínovi vyděšeným pohledem. „Máme vzorek krve, kterou jste nám do naší databáze darovala minulý týden. Prohnali jsme ho testem DNA a bylo potvrzeno, že vzorek prince Eijaze byl použit k vašemu oplodnění. Velmi se omlouvám.“

Akín přesně tohle očekával. Přesto mu z úst uniklo zaklení. Ta nadávka zazněla v malé místnosti příliš hlasitě. Neomluvil se. Mozek mu víril důsledky. Začal formulovat plán. Snažil se přijít na to, jak dosáhnout vítězství, aniž by odkryl své slabiny.

Hannah si pouze nevěřičně odfrkla.

„Vy se omlouváte? Proč? Nevěděla jsem, jak se ten dárcce jmenuje, ale teď to vím. To se bude hodit, pokud v budoucnu vyvstanou nějaké zdravotní komplikace. Ale nic se tím nemění. Mám dítě, které jsem chtěla, a já toho rozhodně nelituji.“

Akín musel ocenit její suverénnost. Nebyla to skutečná sebejistota. Hlas se jí trásl. Navzdory póze chápala skutečnost, že ona záměna je nevratná, přesto předstírala, že má stále na výběr. Nezávislost. Kdyby byl mužem, jež má srdce – v přeneseném smyslu slova – možná by mu to přišlo rozkošné.

„Kdy máte termín?“ otázal se jí Akín.

Polkla. Uvědomil si, že použil tón hlasu, kterým nutil mladé vojáky plnit jeho rozkazy. Neodvážil se mu oponovat jediný muž. Ona však tvrdohlavě stiskla